

„József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott, a Szent Lélektől van az. Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg az ő népét annak bűneiből. Mindez pedig azért történ, hogy beteljesedjék, a mit az Úr mondott volt a próféta által, a ki így szól: Ímé a szűz fogan méhében és szül fiat, és annak nevét Immanuelnek nevezik, a mi azt jelenti: Velünk az Isten. (Máté20-23)”

Hálaadó Harangszó

2010. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYŰLEKEZETI LAPJA XI. évf. 3 szám

A KÁLVIN-ÉVEK megemlékezéseihez csatlakozva egy-egy – Kálvin művéből vett – idézettel tisztelgünk a nagy reformátor előtt: „Az Ő mérhetetlen jóságából ilyen cserére lépett velünk: magára véve a mi szegénységünket, reánk ruházta az Ő gazdagságát, magára öltve a mi gyarlóságunkat, megerősített minket az Ő erejével; felvéve a mi halandóságunkat, megajándékozott minket az Ő halhatatlanságával; alászállva a földre, utat nyitott nekünk fel a mennyekbe; velünk együtt Embernek Fiává lévén, minket magával együtt Isten fiaivá tett. „ (Institutió 149.)

„A CSALÁD ÜNNEPE...” (Olvasandó: Máté 1. és 2. rész)

Mi keresztyének gyakran horkanunk fel, amikor a karácsonyt a „család ünnepének” vagy a „szeretet ünnepének” nevezik emberek. Akik ezt mondják, tulajdonképpen igazuk van, de amiért mondják, az sokkal szomorúbb. Nem Jézus Krisztus születése fényében tartják fontosnak a családot és a szeretet, hanem legtöbbször helyette. Az a kor, amelyik nem tudott mit kezdeni Jézusnak, az Isten Fiának születésével, a megváltással, az Isten szeretetével, a szent családdal, az a középpontba állította az emberi szeretetet, az emberi családot. Arra hivatkozott, hogy az milyen szép és szent dolog, és hogy karácsonykor úgyis családi körben és meghitt szeretetben ünnepelnek az emberek. Mi lett ennek a vége? Az, hogy éppen a családra és a szeretetre hivatkozva távolodtak el nemzedékek az Istentől, a karácsonyi gyülekezettől, a karácsonyi istentisztelettől, úrvacsorától... „Jönnek a rokonok, jön a család, együtt szoktunk, együtt akarunk lenni, várni kell őket, készülni kell rá...” –mondják sokan őszintén. És a család meg a szeretet jelszava alatt elmarad Jézus születése, a keresztyén ünnep. Életem egyik legdöbbenetesebb pillanata volt, amikor egy szentesti istentisztelet előtt, amin a gyerekek szolgáltak, egy anyuka azt zúdította ránk: „a családok szétrebontanói vagytok, mert a karácsonyt a családban kell ünnepelni, és nem a templomban!”

Ma is ez a helyzet? Sajnos, nem! És a „sajnos” itt nagyon komolyan gondolom, mert legalább még ennyi lenne meg az ünnepből! Legalább lenne meg a család! Legalább lenne meg a szeretet! Csakhogy az a kor, amelyik a család és a szeretet ürügyén kihúzta karácsonyból a Megváltót és a gyülekezeti ünneplést,

gondolt egy nagyot! És kihúzta az életből a családot meg a szeretetet! Miközben a család ünnepét üljük (illetve, ülik sokan), aközben a család már egyáltalán nem érték, nem szent, sőt, nem is család! Házasság alig van. Teljes család alig van. Sőt, már nem is nagyon szabad kimondani, hogy „teljes család” meg „csónka család”, mert az megbélyegzésnek számít. Sőt, ma már a család szót egyneműek kapcsolatára is szemrebbenés nélkül használják. És közben egyetlen dolog számít csak: „Én!”

És a kor azt mondja, hogy küldd el, hagyd el, engedd el, bocsásd el, ha utadban van! Akár öreg, akár gyerek, akár a társad, -akárkit küldj el bátran! Ne is kösd magad hozzá, ne vállalj kötelezettséget, ha gond van, hamarabb, könnyebb elküldeni. Ma oda jutottunk, hogy a legkisebb megpróbáltatás egyet jelent a szakítással. Nos, ezt hagyta a „család” helyén az az eszme, amelyik Jézust kihúzta a családok alól.

Mi a helyzet a Bibliában? Mi a helyzet a karácsonyi történetben? Ha Máté evangéliumának karácsonyi beszámolóját olvassuk, lehetetlen, hogy ne tűnjön fel egy vissza-visszatérő mondat: „vedd magadhoz!” A karácsonyi evangélium lehangsúlyosabb parancsa ez – egy családhoz! Egy olyan családhoz, amelyikben Jézus áll a középpontban. Pedig az a család még csak „készülő” család: Mária és József csupán jegyesek. Nem várt dolog történik: Mária várandós. József teljesen „modernül” gondolkodik: elküldöm! Az angyal meg arra biztatja: ne félj magadhoz venni Máriát, és ne félj magadhoz venni Jézust! És József „magához vevé.” (Ez is fontos! Nemcsak a „vedd magadhoz” parancs tér vissza a beszámolókból, hanem az engedelmes válasz

is: és magához vette!) Mária is, József is azért, hogy Jézust el tudták fogadni, megtalálták küldetésüket, szerepüket a családban. Az egyik édesanya lett, a másik édesapa. Magukhoz tudták venni Jézust, és ezáltal eltűnt a kettejük közti szakadék is: egymást is el tudták fogadni. Sőt, minden nehézséget, minden megpróbáltatást is el tudtak hordozni együtt! A karácsonyi evangélium nagyon „drasztikus”: a családot fenyegető veszélyt is elmondja: Heródes meg akarja öletni a gyermeket. Mint minden család, a szent család is átment a maga mélységein. De nem mentek szét. Hanem ebben az áldatlan állapotban is meghallotta a parancsot: „vedd magadhoz” –és magához vette családját. És így történhetett, hogy amikor Heródes meghalt (vagyis a krízishelyzet elmúlt), újra együtt látjuk őket: „vedd a gyermeket és anyját” – és József vette, és hazatértek. Mit üzen a mai embereknek, a mai

karácsonyt ünneplő családoknak ez a történet? Azt, hogy Jézus Krisztustól ne féltsék a családjukat, sem a családi ünnepeiket. Hanem fogadjuk be Őt, hogy megmutathassa, milyen is az igazi karácsonyi család. Hogy megtaláljuk helyünket, szolgálatunkat, küldetésünket szeretteink és gyermekeink között. És hogy akkor, amikor krízisbe jutunk, ne elengedjük egymást, ne kidobjuk a másikat az életünkéből, hanem Jézus által még szorosabban meg tudjuk fogni a másik kezét, magunkhoz venni, keblünkre vonni, megölelni őt. Így legyen szent a család. Ilyen családot mutat az evangélium. Ilyen közösséget nevezhetünk családnak. Ilyen közösségek gyűrhetik le a lépteik alatt tátongó mélységet. Akik melletted vannak: még jobban vedd magadhoz őket! Ámen.

Gerecsei Zsolt
lelkipásztor

DUTKA ÁKOS: KARÁCSONYI BESZÉLGETÉS AZ ÚR JÉZUSSAL

Ha e beteg, bolond világra
Uram, még egyszer megszületnél,
Bár milliónyi templomod van,
Kezdhethnél megint Betlehemnél.
Szalmajászolnál rangosabb hely
Uram, tenéked ma se jutna:
Soha messzebb a Te országod,
„Miatyánkod” bár mindenki tudja.

Ha így jönnél Názáretből
Sápadtan, fázva, december este,
Az ügyefogyott szenvedőkhöz
Párizsba, vagy Budapestre,

S leülnél az éhezők közt
S abból, amit valaha mondtál
Mesélnél új vigasztalásul –
Elfognának a tizedik szónál.

Mondjál csak új Hegyibeszédet
S amit mondtál a gazdagokról
S ha gyűlnének az elhagyottak
S szólnál az Írás-forgatókról
S ha megpróbálnád Uram még egyszer
Az Embert rávenni Szeretetre –
Internálnának, esküszöm rá,
Ha nem is vernének mindjárt keresztre.

VISSZATEKINTÉS

Mint eddig minden évben, idén is megállunk év vége előtt, megnézzük, hogyan teljesítettük a ránk háruló feladatokat, mit végeztünk, mit hagytunk el.

Egy évvel ezelőtt Isten segítségét kértük, hogy munkánkban segítsen meg bennünket. Őbenne nem csalódtunk, nem csalódhatunk. Újra és újra érezzük, hogy velünk van, gondot visel ránk, erőt ad a tevékenységünk végzéséhez. De ne bízzuk el magunkat, adjunk hálát, köszönjük meg Megtartónknak a nagy kegyelmet, amivel nap nap után megajándékoz, megtart bennünket.

Mint a bevezetőben megfogalmaztuk, folyamatosan végezhetjük a ránk szabott legfontosabb munkánkat; az istentiszteletek, bibliaórák a kialakult rend szerint megtörténtek. Lelkészeink magas színvonalon, lelkiismeretesen szolgálnak. Ugyanígy a hitoktatás az iskolákban és az óvodában. Ebben ugyan történt változás, a presbitérium határozatának megfelelően ismét (mint évtizedekkel ezelőtt) a nyolcadik osztályosok konfirmálóztak húsvétkor. Ezzel egy évvel tovább vesznek részt az ifjak a hitoktatásban, másrészt érettebb elmével tesznek bizonyosságot, fogadalmat hitéletükről.

A tanévzárót idén is a parókián bonyolítottuk, gyermek is, felnőtt is több jelent meg rajta, mint az előző évben.

Ugyancsak az előző évihez hasonlóan a parókián volt a hittanos tábor helyszíne is.

Ebben az évben mi voltunk a házigazdái az egyházmegye hittanos vetélkedőjének. Gondos előkészület, a Gárdonyi Géza Általános Iskola vezetőségének segítségével (helyet adtak a versenyhez és a játékokhoz) mellett, mondhatom, nagy erőpróbát jelentett ennek lebonyolítása. 175 tanuló, - szervezők, kísérők; jóval több 200 főnél - fogadása ellátása hárult ránk. Kijelenthetem, a rendezvény helyi felelősei maradéktalanul jól vizsgáztak. Itt meg kell említenem asszonyainkat, akik mindig fáradhatatlanul végzik a munkájukat. Főznek, sütnek; terítenek, ha kell. Sok-sok nyersanyagot hoznak ehhez hazulról, süteményt, üdítőt hoznak vasárnaponként a hittanos gyerekeknek. Isten fizesse meg áldozatos munkájukat! Énekarunk a megszokott, kialakult módon működik, szolgál különböző alkalmakon. Nagyobb gond a temetések alkalmával szolgáló asszonyok énekkaránál, hogy – tapasztalatom szerint – csökken a taglétszám. Kíváncsú lenne, hogy fiatalabb asszonytestvéreink közül is többen segítenének, vennének részt a temetési szertartás szolgálatában. Köszönetet mondok a rózsakert folyamatos gondozásáért és a körülötte végzett fűnyírásért is. Ugyancsak megköszönöm a parókia udvarában rendszeresen segítők fáradozását, munkáját.

Tudjuk, hogy amit használnak, előbb-utóbb elkopik, javításra, felújításra szorul. Így van ez a villamos vezetékekkel, még inkább a harangokkal. Hol az egyik, hol a másik némul el. Szerencsénk van, nem kell messzire menni mesterért, mert a helyben lakó Gazdig Károly testvérünk mindig kéznél van, ha szükséges. Sajgó lábát nem kímélve mászik fel a toronyba, térítés nélkül végzi el a szakmájába, sőt azon kívül jelentkező hibákat, és szólnak a harangok, jár a toronyóra, rendben a világítás.

A temető is állandó figyelmet követel. Még a tavasz előtt rendbe kellett tétetni mindkét fűkaszt, sőt munka közben is javításra szorultak. A hátsó részben a cserjeirtási munka áthúzódott erre az évre is, és még sokat kell foglalkozni vele. Bár településünkön alig lehet család, akinek hozzátartozója nem pihen ott, ahhoz képest mégis kevesen tartják kötelességüknek, hogy a hozzátartozójuk síremlékén túl az egész terület rendjében közreműködjenek, segítsenek. Sőt vannak, akik a kihelyezett szeméttároló helyett a kerítések mellé teszik a hulladékot, amit azután a lelkiismeretes segítők visznek a tárolókba.

ANTAL GÁBOR SÍREMLÉKÉNél

December 5-én – véletlenül éppen a 6 évvel ezelőtti kettős állampolgárságról szóló szomorú népszavazás évfordulóján – látogattunk el Rév-Komáromba volt lelkipásztorunk, Antal Gábor püspök síremlékéhez.

Utunkat dr. Szentirmai István presbiter kezdeményezte, szorgalmazta.

5 gépkocsival érkezünk.

A síremléknél lelkipásztorunk, Gerecsei Zsolt emlékezett, idézte fel főtiszteletű Antal Gábor életútjának jelentősebb állomásait, eredményeit a következő szavakkal: „Először is köszönetet kell mondani Szentirmai doktor úrnak. Többször mondta már, hogy méltó lenne átjönni ide a temetőbe, tisztelegni ennél a síremléknél. A feliratból nem derül ki, de

mindannyian tudjuk, hogy Antal Gábor úgy került ide Rév-Komáromba lelkésznek, hogy Ácsról jött ide, és Ácson 1888-tól 1896-ig szolgált lelkészként. Dunántúli püspökké választásával egyidőben választották komáromi lelkésszé is.

Ahogy érkezésünkkor jöttünk a temetőben, utunk mellett több volt püspöknek emelt síremléket láthattunk. Abban az időben – úgy látszik – az volt a szokás, hogy rév-komáromi lelkészek voltak a dunántúli püspökök. Antal Gábort ácsi lelkészként választották püspökké, és ahogy már említettem, utána pedig komáromi lelkésszé.

1843-ban Szentkirályszabadján született elszegényedett nemesi családban. Lelkészként Pápán volt teológiai tanár. Innét került Ácsra lelkésznek. Olyan körülmények voltak a XIX. sz. vége felé, hogy osztályokba sorolták a

A sok csapadék lehet az oka, hogy egyre több sír környékén támad beomlás, gödör. Megköszönöm a földszállítási a munkát végző testvéremnek, hogy odavitte a helyreállításhoz szükséges földet. De meg kell köszönnöm az avar összegyűjtésében végzett munkát is, és azt a sok támogatást, amit a temető rendben tartásához kaptunk testvéreinktől.

Az esős időben történő temetést zavarja, hogy a ravatalozónál csak kis fedett rész épült. Készült is már terv egy nagyobb rész építésére. Most azonban más gond is van. Az épület sarka megsüllyedt, statikai vizsgálat dönti el, helyre lehet-e állítani, vagy vissza kell bontani az épületet. Döntés még nem született.

A támfalról annyit mondhatok, hogy az önkormányzat tett lépéseket a megerősítésről, pályázattal is próbálkoznak az anyagi feltételek biztosítására, pénz szerzésére.

Végezetül minden kedves Testvéremnek Istentől áldott karácsonyt és új évet kívánok!

Sebestyén Miklós
gondnok

gyülekezeteket. Ács nagysága és sok más érdeme alapján az első osztályba került. Ez azt jelentette, hogy nem bármelyik lelkipásztort lehetett lelkésznek megválasztani. Szigorú előírás szabályozta ezt. Egy akkor első osztályba sorolt gyülekezetben csak olyan lelkészt lehetett megválasztani, aki már korábban teológiai tanár is volt. Antal Gáborra esett a választás, aki elfogadta az ácsi meghívást. Egy ideig még megválasztott lelkészként is Pápán volt két okból. Egyik, hogy segédlelkészeket tartott, akik addig elvégezték a szolgálatot, míg ő oda nem költözött, a másik pedig az, hogy akkor épült az új parókia, ami ma már a régi parókia lenne a mai helyén. Az előzőt az idősebbek még ismerik. Egy márványtábla: „LELKÉSZI HIVATAL” felirattal még most is megvan, a parókia udvarán látható. Még egy építkezés fűződik az ő nevéhez: a templomdombi iskola. Így nem csak a lelki, hanem kézzel foghatóan a kövekben is ott hagyta munkáját Ácson.

Püspökként azt jegyzik fel róla, hogy a Dunántúl ékes szavú püspöke volt, ebből következően nagyon sok jeles alkalmon – amikor a Református Egyházat kellett országos szinten is képviselni – ő volt az, aki a szolgálatot végezte. Mint rangidős püspök, a főrendi háznak is tagja volt. Mi így kerültünk ide a sírházhoz, ő pedig így került ide püspökként Ácsról.”

A beszédet követően Gerecsei Zsolt nagytiszteletű úr és Sebestyén Miklós főgondnok úr megkoszorúzták a síremléket, majd közösen elénekeltük a 90. zsoltár első versét

ADVENTI JÁTSZÓHÁZ A PARÓKIÁN

Advent harmadik vasárnapja előtti napon a református parókia gyülekezeti terme újra megtelt gyermekeséggel. Elmondhatjuk, hogy ez már hagyománnyá vált gyülekezetünkben, hogy a nagy ünnepek előtt ajándékkészítéssel, játékkal fogadjuk a gyerekeket. Most sem volt másként. A több mint harminc gyermek először egy karácsonyi mesét nézhetett meg bábjátékban, majd a koruknak, ügyességüknek megfelelő asztalhoz ültek, ahol egy-egy felnőtt vezetésével, elkészíthették a cseréprénszarvast,

festhettek karácsonyfát, készíthettek asztali díszet, fonalgrafikával csillagot, vagy mézeskalács babát papírból. A gyerekek remekül szórakoztak, rengeteg ajándékkal tértek haza. Köszönjük minden segítőnek tevékenységét! Remélem és hiszem, hogy ezek a kézműves alkotások egy meghitt, áldott karácsonyi ünnepen megtalálják azt, akinek készültek.

Gerecsei Judit
lelkipásztor

AZ ÁCSI REFORMÁTUS ÉNEKKAR ÉLETÉBŐL

Az idő előre haladásával egyre többször, és egyre többünknek jut eszébe az a gondolat, hogy jó lenne megosztani a MA református - illetve keresztyén - fiataljaival azt az élményt, hogy milyen volt ezelőtt 50-60 évvel református fiatalnak, illetve református énekkari tagnak lenni.

Emlékeinket egy fénykép, amely 1956. szeptember 20-án készült, segítette „felidézni”.

(A fényképen szereplő - énekkari vezető -, valamint az akkori, az énekkari tagok nevét a cikk végén sorolom fel.)

A fényképen szereplő személyeket megkérdezve, az „emlék-mozaikokat” összerakva adjuk közre azt, hogy a mozaikokat összerakva együtt, hogyan emlékszünk az elmúlt időkre.

Az énekkar megalakulása az 1950-es évek elejére tehető, megalapítója Körmenyi Lajos lelkipásztor volt lelkes beiktatását követően. Kezdetben az volt a gyakorlat, hogy a konfirmáció után, vettek részt az énekkar életében a fiatalok. Elejével csak lányokból tevődött össze a kétszólamú - szoprán, alt - énekkar. A későbbiek során a fiúk „csatlakozásával” az énekkar - tenorral és basszussal bővülve - négyzólamúvá vált. Az volt a szokás, hogy a fiatalok a házasságkötésükkel váltak ki az énekkarból.

Az esküvői szertartás alkalmával az énekkar egy-egy szép énekkel ajándékozta meg az énekkarból távozó, búcsúzó fiatalot (fiatalokat). Megítélésem szerint érdemes ideidézni azt a két éneket, amit leggyakrabban énekeltünk ezeken az alkalmakon.

Az egyik - emlékezetből - a következőképpen hangzik:

*„Most búcsúzol, és távozol körünkből hű barát.
Kísérje búcsú énekünk a lábaid nyomát.
Vidd el magaddal kis körünk sok kedves emléket,
Őrizze szíved mindhalálig Isten Igéjét!
Az Isten Igéjét.”*

Erre az énekre való emlékezés kapcsán - nevezetesen a vidd el kis körünk kedves emléket - sorral kapcsolatosan jutott eszembe, helyesebben adom közre egyik volt énekkari tagunk következő gondolatát. Mikor megkérdeztem tőle, hogy Ő hogyan emlékszik, milyen életérzés volt énekkari tagnak lenni, a következőt mondta; „Együtt voltunk, ez sokat számított. Jól éreztük magunkat.” Ő az egyik lány, aki ebben a körben találta meg élete párját.

(Fénykép alapján emlékeztek az énekkar tagjai)

Több kapcsolat, és szerelem is szövődött ebben a közösségben.

A másik ének, mellyel több énekkaros ifjú párt bocsátottunk „Útnak” a következő:

„Hű Jézusom kezébe teszem kezem belé.

Ő életem vezére, vezet hazám felé.

Ha keskeny úton járok, de Ő közel van ám.

Magasból vet világot az Ő keresztje rám...”

Azt, hogy ebből a körből kinek sikerült az élete során, a keskeny úton megmaradni, nem mi döntjük el, de azt biztosan állíthatjuk, hogy hittünk abban, amit énekeltünk.

Mint fentiekben említést tettem, ez a kép, amelynek kapcsán emlékeztünk, 1956. szeptember 20-án készült, október 23-a előtt egy hónappal. Akkor, a forradalom fuvallata nem fújta szét, illetve nem fújta el az énekkart, még közel 4 évig énekeltünk - az énekek által is közvetített - sok, szép lelki-élménnyel gazdagodva.

Később az énekkar vezetését átvette Janovszky István tiszteletes úr, aki segédlelkészként tevékenykedett a gyülekezetben. Szakmailag, és fiatalos lendülettel, nagyon jól vezette az énekkart, és a nagyon jól illeszkedett be, és azonosult fiatalos problémáinkkal. Az énekkar szünetében nem egyszer vicceket meséltek a fiúkkal egymásnak.

Személyes élményem vele kapcsolatban az volt, hogy tőle tanulhattam, illetve tanulhattuk meg a Csendes éj című éneket, amelyet karácsonykor énekeltünk el a templomban. Ez akkor, amikor még a média világa elég távoli volt, ezért nem nagyon ismerhettük ezt a csodálatos éneket, ezt akkor a templomban elénekelni, nagyon szép élmény volt. Az énekkar akkor mindig az orgona felőli karzatról énekelt a gyülekezetnek.

1959-ben megalakult a tsz, sokan itt maradtak, sokan pedig eltávoztak, vidéken kerestek, illetve kaptak munkahelyeket. Így aztán lassacskán szétszéledtünk, és viszonylag hosszú időre énekes nélkül maradt az énekkar.

A konkrét okok különbözők voltak, de igazából egy töről fakadtak. Példaképpen elmondanám egyik volt énekkari tagunk emlékezését, és akkor gondolom, mindenki kitalálja, hogy melyik volt ez az egy „tő”. Énekkari tagunk, aki pedagógus volt, arra emlékezett, hogy az igazgató úr magához hívatta, és kérte, illetve figyelmeztette, hogy ne nagyon járjon vallási rendezvényekre, és körökbe, mert „ezt nem igazán nézik jó szemmel”, és nincs arra szükség, hogy ebből

bármilyen kellemetlensége legyen. Más munkahelyen is felvetődtek ilyen jellegű problémák. Úgy gondolom, ezekkel függhetett össze, hogy lassan-lassan kifogytak az énekkarból az énekesek.

Az emlékezők közül Katica, az egyik énekkari tag elmondta, hogy 1959. szeptember 12-i esküvőjén még énekelt az énekkar, és ő nem is észlelt olyan jelet, ami arra mutatott volna, hogy feloszlik. Béla és Juci viszont azt mondta el, hogy az ő esküvőjükön 1960. október 29-én már nem, de előtte még 1960. október 1-én Marika és Zsiga esküvőjén énekelt az énekkar.

Feltehető tehát, hogy 1960. októbertől már nem működött a református énekkar. Hosszú időre, becsukódott az énekkar „kapuja”, hogy aztán 1990. után ismét kinyíljon.

A sajnálatos „csak” az, hogy 30-35 éves időszakban a fiatalok nem lehettek részesei annak a felemelő élménynek, hogy énekekben kapcsolódjanak össze, és legyenek egy boldog, fiatal közösség.

Az énekkar névsora:

Vezetője, és alapítója: (†)Körmendi Lajos lelkipásztor

A FÉRFI ÉNEKKARRÓL

A múlt század elején felnőtt énekara is volt gyülekezetünknek, azonban nagyon kevés adattal rendelkezünk működéséről, történetéről. Előbb kellett volna az adatokat összegyűjteni, akkor, amikor a volt énekkari tagok közül még többen életben voltak. Ennek az énekkarnak legfiatalabb és még élő tagja – a Diófa utcában lakó Mészáros Béla – visszaemlékezéséből az alábbiakat tudhattam meg:

Ő fiatal kora miatt az énekkar megszűnése előtt rövid ideig volt tag. A karvezető Mohácsi László kántor, tanító és rektor elhatározta az énekkar fiatalítását. Ő ekkor került a közösségbe, ahol bátyja már régebben tag volt. Rajta kívül még ugyanekkor Bertók Lajos és Péntek Lajos lett új tag.

Az idősebbek közül a következőkre emlékeznek: Alföldi Kálmán, Fehér József, Jenei Pál, Mészáros Vince, Nagy István, Nagy Kálmán, Németh József, Péntek János, Tóth Miklós, Varga Vince, Vitáris Dániel és Vitáris Zsigmond.

Elmondta, hogy temetéseken mindig szolgáltak; egy énekre jól emlékezik, el is énekelt a „Jaj, de bús ez a ravatal” kezdetű ének első versét. A korábbi lelkipásztort kérte, hogy keressék meg a kottákat, hogy felidézhesse az énekeket, de nem találtak egyet sem.

A próbák iskolai osztályban voltak. Ha a rektor úr valami okból hiányzott, akkor Csere József, akkori képesítése alapján szíten kántor-tanító helyettesítette.

NÉPVISELETI KIÁLLÍTÁS

Reformáció ünnepe már rég elmúlt, de emlékezetünkben élénken él az a kiállítás, mely éppen az ünnep hetében nyílt meg gyülekezeti termünkben. Kardos Anita mosonmagyaróvári óvónő csodálatos erdélyi, felvidéki és szigetközi népviseletekkel örvendeztetett meg minket.

De nem csak elhozta, kiállította ezeket a viseleteket, hanem énekelt is nekünk régi szép énekeket, és mesélt

Tagjai: LÁNYOK:

Tóvári Erzsébet (**Koczekné, -korábban:Orbánné**); (†)Kollár Anna /**Nusi/(Ódorné)**; (†)Nyéki Teréz (**Sebestyén**); Kaszab Irén (**Plankné**); Varga Irén (**Héreginé**); (†)Gasztonyi Zsuzsanna (**Pergerné**); Pusztay Katalin (...); Pálfi Julianna (**Lantainé**); Farkas Teréz (**Kelemen Szabolcsné**); Nagy Sarolta (**Tóth Mné**); Péntek Irén (**Tóth Gné**); Hegedűs Anna (**Ordacsiné**); Varga Erzsébet (**Pötyi**); Németh Piroska (**Herczegné**); Nagy Ilona (**Kovácsné-Benyáné**); Karkó Erzsébet (**Schlegerné**); Péntek Ilona (**Balláné**); Farkas Katalin (**Ásóné**); Németh Julianna (**Blahóné**); Süveg Irén (**Rókáné**); Moharos Eszter (**Csillagné**); Szépvölgyi Mária (**Dancsné**)

Tagjai: FIÚK: Bartal József; Herczeg Pál; (†)Nyéki Kálmán; Lantai Béla;(†)Bartal Sándor; (†)Nagy Imre; Héregi Kálmán; (†)Szépvölgyi János; Pusztay Béla; (†)Héregi Miklós, (†)Héregi Ferenc; (†)Torma József

Tóth Gáborné

Saját maguk szórakoztatására világi dalokat is énekeltek szintén két szólamban (tenor, basszus), de ezekre nem emlékezett. A próbák után énekeltek ezeket, ugyanis rendszerint – valószínű előzetes megegyezés alapján – egy-egy énekkari tag saját termésű egy-két pohár borával emelték a hangulatot.

Ennyit tudtam meg Mészáros Bélától. De egy kevés emlékem nekem is maradt az énekkar történetéből. Németh József anyai nagybátyámtól nővéremmel két megzenésített Csokonai verset tanultunk: A Reményhez és A tihanyi ekhóhoz címűt mindkét szólamban. A verseket nagy családi összejöveteleken, főleg disznótoros vacsorák alkalmával el is énekelgették velünk. Mi boldogan teljesítettük a kérést, soronként váltottuk egymás közt a szólamokat.

Mindössze ennyit sikerült összegyűjteni az énekkar történetéből. Kérem a kedves Testvéreket, ha van Önök között, aki több adattal rendelkezik, segítse a múltat feltáró igyekezetünket, ossza meg velünk. Szívesen és örömmel fogadunk minden szóbeli vagy tárgyi emléket, ami gyülekezetünk történetéhez tartozik. Nem kívánjuk eltulajdonítani senki kedves tárgyi emlékét, annak is örülünk, ha fényképet készíthetünk róla, az írásos és képanyagról pedig fénymásolatot.

Héregi Kálmán

ezeknek a ruháknak a múltjáról, születéséről, azokról a szokásokról, amik között ezek a ruhák „éltek és élnek”. Sok mindent megtudtunk a ruhák varrásáról, hímzéséről; ki hordhatta, milyen módos volt, és nem utolsósorban azt, hogyan tárolták és tárolja ő maga is a mai napig tulipánosládájában.

Gerecsei Judit

A kiállítás látogatói között felmerült a kérdés: volt-e Ácsnak saját jellemző népviselete? A kérdésre Szűcs Béla Albert saját gyűjtése alapján a következő választ adta: „Az ácsi népviselet országosan nem ismert. Mint ilyen, nem is jegyzett. Az 1800-as években az 1890-es évekig Ácsra házassodott csallóközarányosi fiatalasszonyok hozták magukkal az ottani viselet egy részét. Ennek az

alapszíne fehér, kék; virág és madár motívumokkal varrva. Azaz a színösszeállítás kék-fehér. A felsőszoknya alatt csupán egy takaró szoknyát és egy felsőszoknya alatti kikeményített szoknyát hordtak. A felső részt kék-fehér színben egy úgynevezett pruszlik zárta le. A szoknya nem volt hosszú, térdig ért.

ANYAKÖNVI ADATOK:

MEGKERESZTELTÜK:

Fegő Marcell
Gasztonyi Dominik
Jankovics Ádám
Böröcz Aisa
Barthal Patrik
Salamon Réka
Horváth Marcell
Kohár Dzszenifer
Gyivigán Gábor
Keresztes Ákos
Herczig Martin László
Skuba Gergő

KONFIRMÁLT:

Bálint János
Gyivigán Gábor

HÁZASSÁGOT KÖTÖTT:

Unfer János-Szalai Virág
Ördög Csaba-Róka Adrienn

ELTEMETTÜK:

Karsai Jánosné
Stremler Anna 55 év
Konzola István 79 év
Özv. Rigó Lászlóné
Vámos Margit 72 év
Özv. Bédi Gergelyné
Mészáros Teréz 98 év
Özv. Juhász Miklósné
Takács Anna 66 év
Özv. Pajlóger Antalné
Császár Irén 73 év

Zobor Vince 83 év
Özv. Tóth Jánosné
Varga Erzsébet 78 év
Ifj. Simon László 48 év
Nyikus Sándor 84 év
Ifj. Ponty István 43 év
Ifj. Szigeti László 52 év
Özv. Herczig Istvánné
Tóth Julianna 75 év
Özv. Ördög Istvánné
Somogyi Irén 84 év
Perger Lászlóné
Gasztonyi Zsuzsanna 73 év
Vass Mária 95 év
Sebestyén Miklósné
Nyéki Teréz 70 év

Az adatok a 2010. augusztus 15. és a 2010. december 19. közötti állapotot tükrözik.

ÜNNEPI ISTENTISZTELETEK RENDJE:

December 24. 15 óra: Szentesti istentisztelet a hittanosok szolgálatával

December 25. 10 óra: Úrvacsorás istentisztelet

December 25. 16 óra: Istentisztelet

December 26. 10 óra: Istentisztelet legátus szolgálatával

December 26. 15 óra: Úrvacsorás istentisztelet a Pénzszámban legátus szolgálatával

December 26. 16 óra: Istentisztelet

December 31. 16 óra: Óévi istentisztelet

Január 1. 10 óra: Újévi istentisztelet

Január 1. 16 óra: Istentisztelet

CSÁKVÁRY ZOLTÁN: ÚJÉVI IMÁDSÁG

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén.
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Romokból építsz boldog holnapot,
Hozzád küldjük ma szívünk
imádságát
Uram, ne hagyd el árva magyarod!

Ne hagyd el őket, akik téged hívnak
A mélységből kiáltva szent neved.
Mégváltást váró rongyos rabjaidnak
Add meg Uram a napi kenyeret.
Segítsd őket, kik mindig másnak
vetnek,
Kiknél az éhség elsőnek kopog,
Mert áldásodból csak akkor ehetnek,
Ha a zsarnok vérebje jóllakott.

Takard be őket tél hidege ellen!
Hozz sebeikre enyhe gyógyulást!
Adj, Uram, nekik áldó két kezeddel
Bő szüretet és gazdag aratást!
Légy velük, akik verejtékben ázva
Az új Babelhez hordják a követ,
S mentse meg őket irgalmad csodája,
Amikor a torony mindent eltemet.

Minden áldásod, amit nekünk szántál
Oszd ki közöttünk az újév során,
Hogy túl a tél lidércnyomásos álmán
Élőket köszöntsön a napsugár.
Add, hogy túléljék, amit rájuk mértek,
Keresztre verték, adj hozzá erőt.
Adj nekik, Uram, száz kísértő fénynél
Fénylőbb csillagot, égi vezetőt.

Vezesd őket, hogy soha, soha többé
El ne tévelyedjen a mi nemzetünk.
Légy velük, Uram, most és
mindörökké,
Akkor is, mikor mi már nem leszünk.
Akkor is, mikor jő a boldog holnap,
S parányi sorsunk emléke sem él,
Sárga csontvázunk felett zöld fű
sarjad,
Szívünk porával messze szállt a szél.

Ki jelen vagy a tűzben és a jégben,
Csillagok közt és bányák mély ölén,
Sötét árnyékban, fénylő napsütésben,
Madárdalban és kis gyermek szemén,
Ki igazgatod sorsok fordulását,
Uram, ne hagyd el árva magyarod,
Hallgasd meg szívünk újévi imáját,
És legyen minden úgy, mint akarod.

MINDEN KEDVES TESTVÉRÜNKNEK ÁLDOTT, BÉKÉS, BOLDOG KARÁCSONYI ÜNNEPEKET ÉS ÁLDOTT, BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁN A PRESBITÉRIUM.